

Wyznanie Wiary

Prawdziwie Prawosławnego Chrześcijanina

Część Pierwsza

1. Wierze w jednego Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi, wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego Jednorodzonego, który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami. Światłość ze Światłości, Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego, zrodzony, a nie stworzony, współistotny Ojcu, przez Którego wszystko się stało. Który dla nas, ludzi, i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba i wcielił się z Ducha Świętego, i Marii Dziewicy, i stał się człowiekiem. Ukrzyżowany zaś za nas pod Poncjuszem Piłatem, umęczony i pogrzebany. I zmartwychwstał w trzeci dzień według Pisma. Który wstąpił na niebiosy, siedzi po prawicy Ojca. I znowu przyjdzie w chwale sadzić żywych i umarłych, którego królestwa nie będzie końca.

I w Ducha Świętego, Pana, Ożywiciela, który z Ojca pochodzi, któremu wspólnie z Ojcem i Synem oddawany jest pokłon i chwała, który mówił przez proroków.

W jedną, Świętą, Powszechną i Apostolską Cerkiew. Wyznaje jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. Oczekuje zmartwychwstania umarłych, i życia przyszłego wieku.

2. Wraz z tym, uznaję i przyjmuję Siedem Świętych Soborów Powszechnych, zwołanych dla ochrony prawosławnych Dogmatów Cerkwi, jak również Sobory Lokalne które Je potwierdziły.

3. Przyjmuję wszystkie Synodalne Postanowienia (Orosy) Prawidłowej Wiary zreferowane Świętymi Ojcami, pod przewodnictwem oświecającej Łaski Przenajświętszego Ducha, jak również przyjmuję Święte Kanony, które ci błogosławieni Ojcowie przekazali Świętej Cerkwi Chrystusowej dla Jej

upiększenia i uporządkowania moralności, sporządzone zgodnie z Tradycją Apostolską i duchem Boskiej Nauki Ewangelii.

4. Wszystko to, co głosi i co dogmatyzuje Jedna, Soborowa i Apostolska Cerkiew Prawosławnych, to i ja głoszę i w to również wierzę, niczego nie dodając, niczego nie ujmując, niczego nie przerabiając, ani z Dogmatów, ani z Tradycji, lecz temu wszystkiemu pozostaję niezachwianie wiernym i wszystko przyjmuję ze strachem Bożym i w zgodzie z sumieniem. Wszystko to, co Ona potępia i odrzuca jako cudze nauki, to i ja całkowicie potępiam i odrzucam.

5. W sprawach cerkiewnych z chęcią podporządkowuję się Świątobliwemu Synodowi, jako wyższej władzy Prawdziwej Prawosławnej Cerkwi w Helladzie, która jawi się kontynuacją Jednej, Soborowej i Apostolskiej Cerkwi Hellady, i znajduje się w jedności Wiary i Misteriów z drugimi Lokalnymi Prawdziwymi Prawosławnymi Cerkwiami, jak również podporządkowuję się Jej kanonicznym biskupom i kapłanom.

6. Wierzę i wyznaję, że Wiara Prawosławna nie „od ludzi” pochodzi, lecz z objawienia Jezusa Chrystusa, głoszona przez Bożych Apostołów, potwierdzona przez Święte Sobory Powszechne, przekazana przez mędrszych Powszechnych Nauczycieli i jest ustanowiona krwią Świętych Męczenników.

7. Wraz z postanowieniami Siedmiu Świętych Soborów Powszechnych przyjmuję również orzeczenia Dwukrotnego Świętego Soboru z 861 r.; jak również niezłomie przyjmuję postanowienia Świętego Soboru zwołanego świętym arcybiskupem Focjuszem w Konstantynopolu w 879-880 r., oraz synodalny Tomos Świętego Soboru zwołanego w 1351 r. w Blachernach (Konstantynopolu) pod arcybiskupstwem świętego Grzegorza Palamasa i przy św. patriarsze Kallistosie I-szym; będąc przekonany, że Sobory te posiadają w Cerkwi Prawosławnej powszechną i soborową siłę oraz autorytet.

8. Wyrażam również wolę podporządkowywać się orzeczeniom Świętych Wszechprawosławnych Soborów, zwołanych w 1583, 1587 i 1593 r., które odrzuciły i potępiły wprowadzenie w Cerkwi Prawosławnej tak zwanego gregoriańsko-zachodnio-nowego kalendarza, ustanowionego papieżem Grzegorzem XIII w 1582 roku.

9. Wraz z tym, przyjmuję i uznaję jako Powszechne i Soborowe Pomniki Wiary Prawosławnej patriarszy Tomos z 1756 r. o chrzcie innosławnych, oraz List synodalny z 1848 r. Świętobliwych Patriarchów Wschodu, oraz synodalny Okólnik z 1872 r., osądzający etnofiletizm; jak również synodalny List 1895 r., który jawi się ostatnim Prawdziwym Prawosławnym Eklezjologicznym Oświadczeniem Patriarchatu konstantynopolitańskiego, przed jego wstąpieniem w ekumeniczne Odstępstwo.

Część druga

1. Uważam ekumenizm za synkretyczną wszech-herezję, a uczestnictwo w tzw. ruchu ekumenicznym, które rozpoczęło się w pierwszych dziesięcioleciach XX-ego wieku, za wyrzeczenie się prawdziwej Soborowości i Pojedynczości Cerkwi Prawosławnej, będąc przekonany, że każdy przyjmujący i uczestniczący w jakiegokolwiek herezji odpadł od Prawdziwej Wiary i od Jedności Cerkwi, a tym samym Prawdziwe Prawosławie nie może posiadać z nim cerkiewnej wspólnoty, gdyż ten „kto nie przynależy Prawdzie nie przynależy i Cerkwi Chrystusowej” (Św. Grzegorz Palamas), będąc pozbawionym Jej uświęcającej i przebóstwiającej Łaski.

2. Równoznacznie odrzucam i w żaden sposób nie przyjmuję Okólnika patriarchy konstantynopolitańskiego z 1920 r. adresowanego do „Chrystusowych Cerkwi, będących wszędzie”, jako zawierający pełny plan dla praktycznego zastosowania herezji ekumenizmu i przewidujące kalendarzowo-święteczną reformę, przygotowaną przez tzw. Wszechprawosławny Kongres 1923 r., zrealizowaną w Grecji w 1924 r., i tym samym naruszającą orzeczenia trzech Wszechprawosławnych Soborów XVI-ego wieku.

3. W konsekwencji wspomnianego powyżej, również uważam za odpadłych od Wiary tych z prawosławnych, którzy uczestniczyli w założeniu „Światowej Rady Kościołów” w 1948 r. i którzy od tamtych czasów jawią się aktywnymi organicznymi jego członkami, w ten sposób kultywują tzw. międzychrześcijański i międzyreligijny ekumenizm.

4. Wyrzekam się i nie uznaję tzw. Wszechprawosławnych Konferencji (1961 r. i następujące po niej), które przygotowały godne osądzenia, niedziałające i bezpodstawne „zdjęcie Anatem Wschodniego i Zachodniego Kościoła” w 1965 r., w następstwie wprowadzające na praktyce zdjęcie cerkiewnego zakazu na kontakt w modlitwie i w Misteriach pomiędzy przeróżnymi ekumenistami. Od tamtych czasów, przygotowując grunt ekumenicznej perspektywy ku zwołaniu tzw. Wielkiego Wszechprawosławnego Soboru, dla ostatecznego przyjęcia, ustanowienia i ogłoszenia dogmatem synkretycznej herezji ekumenizmu.

5. I na koniec, przyjmuję synodalne postanowienia lokalnych Prawdziwie Prawosławnych Cerkwi, które osądziły synkretyczny Ekumenizm, tj. Ruskiej Zagranicznej Cerkwi (1983 r.), Helladzkiej Cerkwi (1998 r.) i Rumuńskiej Cerkwi, jednocześnie uważając tych co podpisują ekumeniczne deklaracje, jak i tych którzy mają z nimi jakikolwiek kontakt, – z duchowieństwa czy ze stanu laickiego, – czy też tych co przyjmują lub tolerują lub pozostają obojętnymi względem opinii swoich pasterzy ekumenistów, jako wszystkich razem odpadłych od Prawdziwej Prawosławnej Cerkwi.

